

Oerol

MIJMERING

Op Oerol zag ik de voorstelling Reis naar het einde van de nacht, naar het gelijknamige boek van L.F. Céline. Het stuk, het eerste deel van het boek, gaat over de waanzin van de Eerste Wereldoorlog, maar natuurlijk over die van alle oorlogen tot vandaag toe. Een jonge soldaat stapt onschuldig, niet wetend waar hij terecht zal komen, de oorlog in, het slagveld – lees slachtveld - op. Vanaf dag één vraagt hij zich af hoe het mogelijk is dat deze oorlog maar blijft duren. Waarom onbekenden elkaar doodschieten, waarom mensen die elkaar gisteren nog gedag zeiden elkaar vandaag naar het leven staan, waarom de kolonel die het voor het zeggen heeft zijn meerderen niet meldt dat deze gewelddadige en zinloze oorlog met onmiddellijke ingang moet worden stopgezet. Lopend langs platgebrande dorpen en velden vol verminkte lijken begrijpt hij er helemaal niets van.

Ik heb me vaak afgevraagd hoe het is om als jonge soldaat voor je vaderland te moeten vechten met een grote kans op zwaar letsel en de voortdurende dreiging van de dood.

Zowel heen als terug werd het publiek over een donker bospad geleid. De stilte van de nachtelijke natuur leidde de voorstelling in en uit. Twee vrouwen achter me kwebbelden de hele terugweg als kippen zonder kop. Stoorzenders in de nog natrillende duisternis.

Marjolijn Sengers, 22 juni 2014